

yder sin Ægtefælle Bistand i dennes Erhvervsvirksomhed, har, selv om Overenskomst derom ikke er truffet, Krav paa passende Vederlag for sit Arbejde, naar det under Hensyn til dettes Art og de øvrige Omstændigheder maa anses for rimeligt, at Vederlag skulde ydes. Dette var det ærede 3die Medlem for 6te Kreds, der talte paa Venstres Vegne, saa vidt jeg forstod ham, Modstander af. Han sagde noget, som jeg har noteret omtrent saaledes, at saa bliver det, der tjenes ved Mandens Forretning, altsaa ikke mere Fælleseje. Det bliver jo ikke Fælleseje nu i egentlig Forstand, det bliver altsammen underkastet Mandens Raadighed alene. Dette, at Hustruen faar et Vederlag for Bistand i Erhvervsvirksomheden, er Grundlaget for, at hun kan komme til at indtage en mere agtet Stilling indenfor Hjemmet og blive sin Mand virkelig jævnbyrdig, og det er højst begrundet. Den ærede foregaaende Taler udviklede, hvorledes en Hustru, der forestaar Hjemmet med Dygtighed og Økonomi, der opdrager Børnene eller i hvert Fald væsentlig tager sig af dem, som sørger for Madlavning, for Klædernes Vedligeholdelse o. s. v., virkelig bidrager overmaade meget, ofte maaske lige saa meget som Manden, til Hjemmets Opretholdelse, og det gælder overalt. Men medens man ikke i Almindelighed kan komme denne Sag stort nærmere i Byerne og ikke overfor, hvad man kalder de frie Erhverv som Lægers, Juristers og lignende Embedsvirksomheder, hvor det er Manden, der bringer Gagen hjem, maa man huske paa, at i hele vort Lands Hovederhverv, indenfor hele Landbostanden, bidrager Hustruen vist som oftest fuldkommen jævnbyrdigt med Manden i selve Erhvervsvirksomheden. Der er vist overmaade mange Tilfælde, hvor det vil være klart for enhver, der kommer til at iagttage det, at Konen i en Landbedrift er meget dygtigere end Manden og bidrager meget mere end Manden til det fælles Familieunderhold, ogsaa rent erhvervsmæssigt. Der er selvfølgelig ogsaa Tilfælde, hvor det er Manden, der er den overlegne. Det almindelige Forhold er sikkert det, at det vil være vanskeligt for nogen at afgøre i et almindeligt Gaardmandsbrug i Danmark, om Manden eller Konen bidrager mest, ogsaa rent erhvervsmæssigt, til Familiens Underhold, foruden at Konen forestaar hele den indre Husholdning. Og dog raader Manden over det hele, medens Hustruen er absolut Nr. 2 i saadanne Familier retlig set; her er ikke Tale om, hvad

der faktisk er Tilfældet, jus og Faktum kan være højst forskellige. Det vilde skaffe Hustruen en mere agtet Stilling, naar hun kunde pege paa, at hun gennem sin Virksomhed i det fælles Erhverv havde tjent en væsentlig Del af det, Familien skulde leve af. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at § 79 bliver gennemført.

Med Hensyn til § 104, som hører til Skilsmissekapitlet, gjorde det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Hauch) en Bemærkning om, at nu indfører man det nye, at man kan blive separeret paa Grund af Uoverensstemmelse. Det er ikke noget nyt. Gemytternes Uoverensstemmelse som Grundlag for Separation og efterfølgende Skilsmisse er ikke alene en almindelig, men endogsaa eneraadende Grund under den bestaaende Retsordning, det er den, som altid paaberaabes. Jeg maa gentage, hvad jeg allerede tidligere har sagt, at Kapitel XII i Virkeligheden ikke indeholder nye Skilsmisseaarsager af større Betydning, men at det ganske vist forkorter de Frister, som skal forløbe i Separationstiden, idet det dog maa siges at være urimeligt at foreskrive Betænkningstid paa fulde 3 Aar for Ægtefæller, som er separerede, for at de skal overveje, om de skal vende tilbage til hinanden eller ønske Skilsmisse. Nu er Fristen administrativt forkortet til 2 Aar, naar de er enige, medens det her foreslaas, at 2 Aar skal gælde i det Tilfælde, at de ikke kan enes om Vilkaarene, og 1 Aar, hvor de er enige om alt. Jeg tror, man uden nogen som helst Betænkning kan gaa til en saadan Afkortelse. Enhver, der har haft med disse Anliggender at gøre, har med Sorg maattet iagttage, hvilke forfærdelige Ulykker det medfører, at Ægtefæller skal leve separerede fra hinanden uden at kunne stifte nyt Hjem, det er en Mellemtilstand, som det er urimeligt at opretholde i længere Tid end nødvendigt, og at forlænge de Frister, som her er foreslaaede, vil efter min bedste Overbevisning være unødvendigt, det vil ikke paa nogen Maade virke bevarende paa Ægteskabet.

Det 2det tingvalgte Medlem (Godskesen), som talte paa det konservative Folkepartis Vegne, stiller sig efter mit Skøn betydelig mere imødekommende overfor det foreliggende Lovforslag end Venstres Ordfører, og hans hele Holdning gav mig godt Haab om, at der i en ikke alt for fjern Fremtid skal komme et godt Resultat ud af denne Sag. Det ærede Medlem begyndte med nogle almindelige Bemærk-